

Weer een normaal mens

T

Julia Franken is
student geneeskunde

beeld: iStockphoto

Twee jaar geleden maakte ik me ernstige zorgen. Machteloos keek ik toe terwijl mijn hersenen medicaliseerden. Geen been, geen pil, geen mens kon ik zien zonder dat ziektebeelden en andere doktersgedachten zich aan mijn brein opdrongen. De gymzaal was een opengeslagen anatomieboek, de straat een bolwerk van nog niet gestelde diagnoses en Trauma NL vond ik vele malen belangrijker dan het nieuws. Verwoede pogingen minder medisch student en meer normaal mens te zijn, waren in die tijd onbegonnen werk.

Inmiddels ken ik de natuurlijke remedie voor dit probleem: coschappen. Nog nooit had ik minder behoefte om met geneeskunde bezig te zijn dan na elf uur in een witte jas. Het blijkt een verademing soms even geen medici te spreken. Bovendien is de toen vers verworven kennis nu vanzelfsprekender. Als je het net geleerd hebt, is het opwindend om in de praktijk een gibbus te herkennen – inmiddels valt daar voor mezelf geen eer meer aan te behalen. En terwijl ik in mijn tweede jaar aan de lippen hing van een vriendin die toen al coschappen liep, hoor ik nu liever over haar laatste date. Symptomen en labwaarden zonder patiënt laten me inmiddels koud. Ik kijk House, bij reality-tv over ziekenhuizen zap ik weg. Een jaar geleden kon het me niet waarheidsgetrouw genoeg zijn. Maar zodra je van de echte wereld proeft, is die op televisie slechts een schaduw op de muur.

Vooraf omdat het in het echt zo leuk is. Zo heeft hechten met gemak bloedprikken van zijn troon gestoten als het gaat om mijn favoriete medische handelingen. En dan niet op de ok, maar echte wakkere mensen dichtmaken. Het is geweldig. De

regel dat coassistenten geen handen of gezichten mogen hechten, bestaat alleen op papier. In de praktijk is dat namelijk praktisch het enige wat we hechten.

Mijn allereerste steek – het was één hechting – was zenuwslopend fantastisch. Het slachtoffer was een luidruchtige jongen op de eerste hulp die met drie vrienden irritant dubieuze opmerkingen tegen me maakte. Het was me dan ook een waar genoegen hem te vertellen dat ik de scheur in zijn lip zou gaan hechten. En dat verdoving nergens voor nodig was. Het was een kunst het bloederige lapje lip te pakken te krijgen met de heftig trillende

kromme naald. Het was doodeng. Dat de jongen mij niet zag was een opluchting: ik zou wel vaker een steriele doek over het hoofd van een patiënt willen draperen.

Ach, hechten. Het zorgvuldig dichtmaken van een voorhoofd door rafelige randen over het wit glimmende schedelbot bijeen te trekken – daar gaat toch niets boven? Zeker niet diezelfde handeling op televisie, zonder je eigen, licht bevende handen en zonder de vraag hoe je het in godsnaam voor elkaar gaat krijgen. Ik begrijp niet dat ik ooit van realityseries hield.

De dikke medische bril die mijn wereld kleurde en die ik zo vreesde, gooi ik aan het eind van de dag zonder moeite in een hoek. Zo veel geweldige praktijk maakt eindeloos theoretisch malen overbodig. Het stelt me gerust. Dat het medisch vernis dat de wereld onscherp maakte weer langzaam smelt, betekent dat artsen meer dan medisch studenten op normale mensen lijken. Die angstaanjagende, duistere tunnel van de studie geneeskunde krijgt steeds meer ramen. Halverwege ben je een beestachtig schepsel, blind voor alles wat niet met geneeskunde van doen heeft, maar langzamerhand schijnt het licht van de buitenwereld steeds vaker naar binnen.

Ik kan eindelijk weer, zo nu en dan, een hele regenachtige zondag niet aan geneeskunde denken.

De duistere tunnel van de studie geneeskunde krijgt steeds meer ramen